

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobkyně: **Z.T.**, zastoupena Mgr. Ing. Tomášem Vítkem, advokátem se sídlem Praha 1, Na Příkopě 9-11, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Praha 5, Zborovská 11, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.10.2010, č.j. 18144/2010/KUSK,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví rozsudku, kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Benešov, odboru kanceláře tajemnice ze dne 11.10.2010, čj. MUBN/6551/2010/odPKT-HL.

Žalobkyně v žalobě k skutkovým okolnostem uvedla, že dne 1.2.2010 rozhodl Městský úřad o zadržení jejího řidičského průkazu z důvodu uvedeného v § 118a odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu) do doby pravomocného rozhodnutí o trestném činu či přestupku v důsledku dopravní nehody, která se stala dne 18.12.2009. Následně dne 19.4.2010 bylo Městským úřadem vydáno rozhodnutí o přestupku, kdy byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu dle § 22 odst. 1 písm. b), § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen "ZoP"). Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně odvolala s tím, že namítala kromě jiného především pochybení policejního orgánu, který jí odmítl odvést na provedení krevní zkoušky, což žalobkyně doložila svědeckou výpovědí osoby, která byla u nehody přítomna. Následně dne 28.7.2010 bylo žalovaným orgánem vydáno rozhodnutí, že napadené rozhodnutí Městského úřadu se zrušuje a věc se vrací k tomuto správnímu orgánu k novému projednání s odůvodněním, že vzhledem ke způsobu vyřízení podaného odvolání se Městský

úřad nezabýval všemi připomínkami, který byly obsahem odvolání žalobkyně. Na to pak Městský úřad vydal dne 11.10.2010 rozhodnutí o přestupku, ve kterém byla žalobkyně uznána vinnou dle § 22 odst. 1 písm. b) ZoP s tím, že řízení o přestupku dle § 22 odst. 1 písm. l) ZoP bylo zastaveno s odůvodněním, že nebyly zjištěny žádné přímé důkazy svědčící bez dalších pochybností o skutečnosti, že k dopravní nehodě došlo způsobem popisovaným oběma účastníky dopravní nehody a že tedy žalobkyni nebylo spáchání skutku prokázáno. Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně odvolala s odůvodněním, že jí nebylo prokázáno řízení bezprostředně po požití alkoholického nápoje a že policejní orgán při šetření předmětné dopravní nehody pochybil, když odmítl odvést žalobkyni na provedení krevní zkoušky, což ostatně Městský úřad sám potvrdil. Tímto jednáním došlo k porušení zásady in dubio pro reo stejně jako k zásahu do práv žalobkyně. Dne 22.1.2010 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, kterým zamítl odvolání žalobkyně a rozhodnutí Městského úřadu ze dne 11.10.2010 potvrdil v celém rozsahu.

Žalobkyně považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné, vnitřně rozporné nedostatečně odůvodněné a proto i nepřezkoumatelné z následujících důvodů:

1. Žalobkyně nesouhlasí s konstatováním žalovaného, že "lze mít za spolehlivě prokázané, že se obviněná uvedeného přestupku dopustila a porušila tak ustanovení zákona kladená jí za vinu". Žalovaný konstatoval na základě dostupných důkazů, že žalobkyně se dopustila přestupku a to tím, že řídila motorové vozidlo v době, kdy byla ještě pod vlivem alkoholu, nicméně přesto konstatoval, že žalobkyni nebylo prokázáno, že by řídila motorové vozidlo bezprostředně po požití alkoholu. „Pokud by však žalobkyně řídila vozidlo ještě pod vlivem alkoholu, pak s přihlédnutím k maximální odchylce ve výši 0,24 jí bylo při prvním měření naměřeno pouze 0,16, při druhém taktéž a při třetím měření jí pak nebyl naměřen alkohol žádný, když jí bylo naměřeno 0,13 a povinná odchylka je 0,24. Čtvrté měření pak bylo s výsledkem nula promile alkoholu v krvi.“

Žalobkyně má zato, že v řízení nebylo postupováno podle čl. 56 a násl. závazného pokynu policejního prezidenta ze dne 4.12.2009 č. 160/2009 (dále jen "Pokyn"), kterým se upravuje postup na úseku bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, neboť podle toho se měření alkoholu v krvi provádí opakovaně s tím, že vzájemný rozdíl obou hodnot nad 0,24 % nesmí být větší než 10 %, a pokud se tak stane, je měření opakováno znovu a pokud pak rozdíl dvou posledních měření je větší než 10 %, policista vyzve kontrolovanou osobu, aby se podrobila odbornému lékařskému vyšetření. Jestliže tedy policista naměřil žalobkyni mezi druhým a třetím měřením rozdíl více jak 30 % (0,4 a 0,13) a mezi třetím a čtvrtým měřením rozdíl větší než 10 % (0,13 a 0,0) a tím tedy nebylo možné docílit rozdílu do 10 %, byl povinen žalobkyni vyzvat k provedení lékařského vyšetření. To neovlivní ani skutečnost, že více měření nemuselo být provedeno - policista jako správní orgán by si měl svých povinností být vědom a pokud učinil měření více, je třeba na všechna měření vztáhnout platné předpisy, v tomto případě tedy Pokyn.

2. Dále žalobkyně namítá, že ačkoliv výslovně žádala o provedení krevní zkoušky v průběhu celého policejního šetření, a to především těsně po dopravní nehodě, což může dosvědčit pan D.S., (který při správním řízení poskytl své prohlášení, které toto osvědčilo), policisté tuto žádost žalobkyně ignorovali a krevní zkoušku žalobkyni neumožnili. K shodné námitce uvedené v odvolání žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobkyně za přítomnosti právního zástupce dne 25.8.2010 uvedla, že souhlasí se všemi předloženými důkazy, nemá proti nim žádným námitek a provedení dalších důkazů nepožaduje. S tímto tvrzením žalobkyně nesouhlasí, neboť právě při tomto jednání dne

25.8.2010 výslovně uvedla, že po nehodě požádala o provedení krevní zkoušky, což může doložit i svědek, který byl celému šetření přítomen. K tomu žalobkyně uvedla i iniciály tohoto svědka, čímž navrhla jeho svědectví jako důkaz a nakonec uvedla, že má za to, že naopak nebyly shromážděny veškeré důkazy potřebné pro posouzení vlivu alkoholu v krvi žalobkyně. Následně souhlasila s předloženými důkazy a uvedla, že nemá námitek a provedení dalších důkazů nepožaduje. Bylo tím jasně myšleno to, že nenavrhuje jiné důkazy kromě těch, které uvedla při tomto výslechu. Kromě toho závěrečná věta o nežádání dalších důkazů při ústním jednání nemá rozhodně následky ukončení dokazování v řízení, tudíž i kdyby následně žalobkyně další důkazy požadovala pro objasnění celé věci, je správní orgán povinen toto respektovat s odkazem na § 3 a násl. správního řádu. Skutečnost, že žalobkyně podepsala protokoly o dechových zkouškách, neznamena automatický závěr, že s dechovými zkouškami souhlasila a souhlasí. Žalobkyně byla v šoku z dopravní nehody a kromě toho již požádala o provedení krevní zkoušky, což potvrdil svědek pan D.S. a tato skutečnost byla v řízení prokázána a nebyla nijak zpochybněna.

Žalobkyně nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že policisté po provedení vyšetření zjišťující obsah alkoholu v dechu žalobkyně neměli důvod žalobkyni vyzývat k lékařskému vyšetření, naopak je toho názoru, že „pokud o to **žalobkyně žádala, byli dle zákona o policii povinni jí vzít na odborné vyšetření krve.**“

Skutečnost, že žádost žalobkyně o provedení lékařského vyšetření není zaprotokolována, není možno brát k tíži žalobkyně, když existuje svědek, který byl přítomen tomu, když žalobkyně výslovně o toto žádala. Žalobkyně není právně erudovaná, a tudíž nemohla objektivně vědět, že tato skutečnost by měla být zaprotokolována a že o toto musí opět výslovně policisty žádat, navíc byla v šoku z dopravní nehody. Nezaprotokolování žádosti žalobkyně je tedy zároveň důkaz skutečnosti, že policisté porušili další předpisy, když protokol vyhotovili neúplný bez žádosti žalobkyně o provedení odborného vyšetření a případného zamítnutí této žádosti vyšetřujícím policistou, pochybení zaměstnanců Policie ČR nemůže být posuzována k tíži žalobkyně. V řízení nebyl dle ust. § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, žalobkyně v této souvislosti poukazuje rovněž na zásadu in dubio pro reo.

3. Žalobkyně nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že nelze na její jednání vztahovat zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, resp. jeho přílohu, která konstatuje, že řidič je ještě pod vlivem alkoholu, je-li zjištěný obsah alkoholu v těle řidiče vyšší než 0,3 promile, s konstatováním, že tato hodnota je rozhodující pouze ve vztahu k zápisu počtu bodů za příslušné jednání a že tedy není aplikovatelný na její jednání ve vztahu k přestupkovému jednání v otázce, zda řidič je či není pod vlivem alkoholu.

Žalobkyně je toho názoru, že oba zákony se vztahují na jízdu řidiče pod vlivem alkoholu a pokud jeden zákon tedy konstatuje, kdy je řidič ještě pod vlivem alkoholu, je zcela nemožné, aby druhý zákon toto nerefletoval, resp. přímo odmítal, když podstata jednání je totožná. Žalovaný přitom vůbec neodůvodnil svůj závěr o nemožnosti použití zákona o provozu na pozemních komunikacích, čímž jen potvrdil nejednoznačnost těchto ustanovení a nutnost ustálení jednoznačného výkladu obou zákonů. Zákon o přestupcích přitom přímo neupravuje přesnou hladinu alkoholu v těle, která může řidiče relevantně ovlivnit, a jestliže zákon o provozu na pozemních komunikacích za totožné jednání zakotvuje hladinu alkoholu v krvi, která řidiče relevantně ovlivňuje při jízdě v automobilu, pak dle zásady analogia legis nezbyvá, než toto ustanovení zákona o provozu na pozemních komunikacích použít i pro případ výkladu zákona o přestupcích.

4. Žalobkyně odmítá závěr žalovaného, že nelze spojovat zjištěné hodnoty alkoholu v krvi s konzumací potravin před nehodou. Žalovaný pak svůj závěr žádným způsobem neodůvodnil, pouze konstatoval nemožnost přihlídnutí ke skutečnosti, že žalobkyně ke snídani před dopravní nehodou použila ústní vodu a čerstvý džus z pomerančů. Ve spojení s fyziologickou hladinou alkoholu v krvi může pak tato skutečnost způsobit detekci alkoholu, ale neznamená to, že lze jednoznačně konstatovat, že obviněná byla pod vlivem alkoholu bez provedení dalších důkazů, ty však provedeny nebyly. Obviněná v napadeném rozhodnutí naprosto postrádá příčinnou souvislost.

V závěru žalobkyně navrhla, aby soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě k námitce žalobkyně, že jí nebylo prokázáno řízení vozidla bezprostředně po požití alkoholu, uvedl, že je tomu skutečně tak, ale žalobou napadené rozhodnutí stojí na závěru, že žalobkyně řídila vozidlo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky, po kterou byla ještě pod jejich vlivem, čímž došlo k porušení ust. § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích. K námitce týkající se rozdílu v měření ve vztahu k Pokynu žalovaný poukázal na nespornou skutečnost, že rozdíl mezi prvním a druhým měřením provedeným po 13 minutách byl nulový, další měření bylo provedeno až po více než jedné hodině. Námitka týkající se aplikace přílohy zákona č.361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, je dle žalovaného nedůvodná, neboť nejde o úpravu skutkové podstaty přestupku výši obsahu zjištěného alkoholu ale o zápis do evidence bodového hodnocení, které na rozdíl od přestupku nemá sankční povahu pouze zajišťuje sledování páčání přestupků. Tvzení žalobkyně, že konzumace některých potravin může ovlivnit hladinu alkoholu, žalovaný zpochybňuje odkazem na teoretické závěry soudního lékařství, podle kterých se fyziologická hladina etanolu v krvi pohybuje od 0,03 do 0,1 promile, u žalobkyně byla ale naměřená hodnota čtyřnásobně vyšší. V závěru žalovaný navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně se ohradila proti tvrzení žalovaného, že zavinila dopravní nehodu, neboť vina žalobkyně na dopravní nehodě nebyla v řízení vůbec prokázána. Rovněž nesouhlasí se závěrem žalovaného uvedeném ve vyjádření k žalobě, že krevní zkouška by údajně prokázala totéž, a správní orgán byl povinen se řídit platným zákonem, který tento právo na provedení tohoto druhu zkoušky přiznává. Žalobkyně měla právo na provedení krevní zkoušky dle § 67 odst. 4 zákona č. 273/2008 Sb., o policii ČR, policejní orgán, ačkoliv tento důkaz požadovala, jí provedení krevní zkoušky neumožnil, v důsledku toho rozhodoval na základě neúplně zjištěného skutkového stavu. Žalobkyně dále poukazovala na skutečnost, že naměřená hladina alkoholu v krvi po odečtení odchylky měření se značně blíží hranici fyziologické hladiny etanolu v krvi a právě s ohledem na nejednoznačnost dechových zkoušek a možnosti odchylek je dána zákonná možnost vyžadovat krevní zkoušku.

V rámci nařízeného jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích vyjádřených v písemných podáních. Zástupce žalovaného navrhl výslech policistů sepisujících Úřední záznam o podání vysvětlení dne 18.12.2010. Zástupkyně žalobkyně navrhla výslech p. D.S.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

První námitkou žalobkyně poukazovala na závěr žalovaného který, dle jejího názoru poněkud rozporně, na jedné straně konstatoval, že „se obviněná uvedeného přestupku dopustila a porušila tak ustanovení zákona kladená jí za vinu“ na druhé straně konstatoval, že žalobkyni nebylo prokázáno, že by řídila motorové vozidlo bezprostředně po požití alkoholu.

Soud neshledal žalobní námitku důvodnou. V obou rozhodnutích správních orgánů je jednoznačně vyjádřeno, že se žalobkyně dopustila přestupku, když svým jednáním naplnila skutkovou podstatu ustanovení § 22 odst. 1 písmeno b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, tím, že *„řídí vozidlo ... v takové době po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod jejich vlivem“*. Napadené rozhodnutí proto nestojí na závěru, tvrzeném žalobkyní, že řídila motorové vozidlo bezprostředně po požití alkoholu.

V další námitce žalobkyně poukazovala na porušení čl. 56 a násl. závazného pokynu policejního prezidenta ze dne 4.12.2009 č. 160/2009 (dále jen "Pokyn"), kterým se upravuje postup na úseku bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, a podle kterého se měření alkoholu v krvi provádí opakovaně s tím, že vzájemný rozdíl obou hodnot nad 0,24 % nesmí být větší než 10 %, a pokud se tak stane, je měření opakováno znovu a pokud pak rozdíl dvou posledních měření je větší než 10 %, policista vyzve kontrolovanou osobu, aby se podrobila odbornému lékařskému vyšetření. Žalobkyně si znění uvedeného článku vyložila tak, že jestliže tedy policista naměřil žalobkyni mezi druhým a třetím měřením rozdíl více jak 30 % (0,4 a 0,13) a mezi třetím a čtvrtým měřením rozdíl větší než 10 % (0,13 a 0,0) a tím tedy nebylo možné docílit rozdílu do 10 %, byl povinen žalobkyni vyzvat k provedení lékařského vyšetření.

Soud především připomíná, že v České republice platila a platí zásada tzv. nulové tolerance alkoholu při řízení motorových vozidel. Prokáže-li správní orgán právně konformním způsobem přítomnost alkoholu v krvi obviněného a tato skutečnost je zapříčiněna požitím alkoholického nápoje, jsou (za dalších předpokladů) naplněny znaky skutkové podstaty přestupku dle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích.

Podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), je řidič povinen podrobit se na výzvu policisty vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Tímto zvláštním právním předpisem je zákon č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „tabákový zákon“).

Podle § 16 odst. 2 tabákového zákona „orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícímu obsah alkoholu je povinna se podrobit osoba, u níž se lze důvodně domnívat, že vykonává činnosti *podle odstavce 1 pod vlivem alkoholu, a dále osoba, u které je důvodné podezření, že přivodila jinému újmu na zdraví v souvislosti s požitím alkoholického nápoje. Spočívá-li orientační vyšetření zjišťující obsah alkoholu v dechové zkoušce provedené analyzátozem alkoholu v dechu, splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, odborné lékařské vyšetření se neprovede. V případě, že osoba tento způsob orientačního vyšetření odmítne, provede se odborné lékařské vyšetření.*“

Je zřejmé, že právní úprava předvídá dva způsoby vyšetření zjišťujících obsah alkoholu,

a to orientační vyšetření [§ 2 písm. l) tabákového zákona] a odborné lékařské vyšetření [§ 2 písm. m) tabákového zákona]. Současně je ze znění § 16 odst. 2 tabákového zákona patrné, že s účinností od 1. 1. 2009 je důkazu o ovlivnění alkoholem získanému orientačním vyšetřením formou dechové zkoušky provedené analyzátozem alkoholu v dechu schváleným Českým metrologickým institutem ve smyslu § 3 odst. 3, § 6, resp. § 7 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o metrologii“) přiznána vyšší míra přesvědčivosti než podle předchozí právní úpravy. Zvláštním právním předpisem, jenž má na mysli § 16 odst. 2 tabákového zákona, je právě zákon o metrologii, resp. prováděcí vyhláška Ministerstva průmyslu a obchodu č. 345/2002 Sb., kterou se stanoví měřidla k povinnému ověřování a měřidla podléhající schválení typu, ve znění pozdějších předpisů (srov. bod 7.4.2 přílohy vyhlášky).

Městský soud při posuzování věci vycházel, stejně jako správní orgány z Pracovního postupu č. 114-MP-C008-08, metodiky měření alkoholu v dechu. Vypracované Českým metrologickým institutem. Tato metodika reaguje na novelu zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „tabákový zákon“), provedenou zákonem č. 274/2008 Sb. Důvodová zpráva k návrhu uvedeného zákona uvádí, že navrhovaná úprava zjednoduší současný duplicitní systém orientačního a lékařského vyšetření povinných osob na přítomnost alkoholu v organismu, spojený s jejich následnou dopravou k lékařskému vyšetření do zdravotnického zařízení. Tím vznikají, zejména na straně Policie České republiky a obecních policií, značné vícenáklady spojené s touto činností. To vše je nadbytečné s ohledem na existenci detekčních přístrojů, jejichž výsledky měření jsou zcela srovnatelné se závěry lékařského vyšetření provedeného ve zdravotnickém zařízení.

Jakkoliv tedy právní úprava i nadále předvídá dva způsoby vyšetření zjišťujících obsah alkoholu, a to orientační vyšetření [§ 2 písm. l) tabákového zákona] a odborné lékařské vyšetření [§ 2 písm. m) tabákového zákona], současně je ze znění § 16 odst. 2 tabákového zákona patrné, že důkazu o ovlivnění alkoholem získanému orientačním vyšetřením formou dechové zkoušky je přiznána vyšší míra přesvědčivosti než podle předchozí právní úpravy.

S ohledem na zásadu in dubio pro reo musí správní orgány ve smyslu uvedené metodiky vzít při interpretaci výsledku měření v úvahu možné chyby měřicí metody a další faktory, které mohou mít na výsledek měření vliv. Při práci s výsledky měření je proto nutno zohlednit faktory ovlivňující výsledek měření tak, aby v případě pozitivního výsledku byl řidič obviněn a případně také postižen za jednání, které je bez důvodných pochybností prokazatelné, tedy v případě deliktu spočívajícího v řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu za řízení vozidla s takovým množstvím alkoholu v organismu, které je zjištěno zcela spolehlivě, tj. jeho minimálním prokazatelným množstvím.

Ke zjištění takové nejnižší prokazatelné hladiny alkoholu je třeba od výsledku měření vyplývajícího z výstupu analyzátoru alkoholu v dechu odečíst hodnotu zahrnující součet možných faktorů, které mohou výsledek měření ovlivnit. Ze závěru metodiky ČMI vyplývá, že s ohledem na faktory, které se mohou promítnout do výsledku měření, lze výsledek zkoušky provedené analyzátozem alkoholu v dechu považovat za pozitivní (tedy takový, kdy výsledek zkoušky prokazuje ovlivnění alkoholem) v případě, že výsledná naměřená hodnota je větší nebo rovna hodnotě 0,25 promile. V případech, kdy je naměřená hodnota nižší než 0,25 promile, tedy 0 - 0,24 promile, je nutno ve smyslu uvedené metodiky považovat výsledek za negativní. Vzhledem ke shora uvedenému bude nutno v rozhodnutí o přestupku, jehož podkladem bude právě pozitivní výsledek dechové zkoušky provedené některým ze schválených analyzátorů alkoholu v dechu, pro správné stanovení právní kvalifikace přestupku vycházet z minimální prokazatelné hodnoty, ke které správní orgán dospěje snížením naměřené hodnoty o hodnotu 0,24 promile. Z takto vypočtené hodnoty bude

následně vycházet také správní orgán příslušný k evidenci přestupku a odpovídajícího bodového hodnocení v registru řidičů. Dále se v pracovním postupu, který je přílohou metodiky, uvádí, že vzhledem k měřicímu principu přístroje a vyloučení podezření na zbytkový alkohol v ústní dutině (a pokračující intenzivní resorpci alkoholu do organismu) je nutné při pozitivních zkouškách na alkohol (na displeji přístroje se zobrazí číselná hodnota větší než 0,00) měření minimálně jednou zopakovat po uplynutí 5 minut. Aby bylo možné výsledek brát jako akceptovatelný, nesmí mezi výsledky obou měření být rozdíl větší než 10 %. U každého měření v aktivním režimu je třeba zaznamenat datum, čas měření a naměřenou číselnou hodnotu včetně měřící jednotky (mg/L nebo ‰).

V posuzované věci ze správního spisu vyplynulo, že Policie České republiky opakovaně provedla při silniční kontrole u žalobkyně orientační dechovou zkoušku kalibrovanými analyzátory alkoholu v dechu, přístrojem Drager Alkotest výrobní číslo ARSK 0080, prvním měřením č. 0007 ze dne 18.12.2009 ve 12:28 hod., bylo žalobkyni naměřeno 0,40 promile alkoholu v dechu, a opakovaným měřením č. 0008 ve 12:28 hod., bylo žalobkyni naměřeno 0,40 promile alkoholu v dechu. Žalobkyně záznamy z tiskárny přístroje o provedených zkouškách podepsala. Správní orgán prvního stupně zohlednil odchylky v měření stanovené dle Pracovního postupu 114-MP-C008-08, Českého metrologického institutu, podle kterého hodnotu naměřenou v rozsahu 0,25 až 0,54 je nutno považovat za hodnotu nižší než je 0,3 a od naměřené hodnoty 0,40 je proto třeba odečíst hodnotu 0,24, jako součet maximální dovolené chyby a expertní odhad nejistoty při přepočtu naměřené hodnoty hmotnostní koncentrace alkoholu etanolu ve vydechovaném vzduchu na hmotnostní koncentraci alkoholu v krvi.

Jelikož i po odečtení odchylky bylo opakovanou zkouškou prokázáno, že žalobkyně měla v organismu minimálně 0,16 promile alkoholu, bylo tak nepochybně prokázáno, že žalobkyně řídila motorové vozidlo v době, kdy byla pod vlivem alkoholu.

Tvrzení žalobkyně, že ze skutečnosti, že v druhém a třetím měření rozdíl byl naměřený rozdíl „více jak 30 % (0,4 a 0,13) a mezi třetím a čtvrtým měřením rozdíl větší než 10 % (0,13 a 0,0) a tím tedy nebylo možné docílit rozdílu do 10 %, byl povinen žalobkyni vyzvat k provedení lékařského vyšetření“, je irelevantní, neboť opakovanou zkouškou byla přítomnost alkoholu v krvi prokázána, a rozdíl mezi prvním a opakovaným (druhým) měřením je 0,00, proto policejní orgán nebyl povinen vyzvat žalobkyni k provedení lékařského vyšetření. Účelem povinnosti provést opakovanou zkoušku je vyloučit chybu v měření přístroje (analyzátoru alkoholu) proto se zkouška provádí opakovaně, čímž je míněno bezprostředně po sobě s odstupem nejméně 5 minut. První i opakovaná (druhá) zkouška byly provedeny v souladu s Pracovním postupem 114-MP-C008-08, Českého metrologického institutu (bodu 6. – Pracovní postupy) byly provedeny v rozmezí více než 5 minut, ovšem bezprostředně po sobě, a rozdíl mezi naměřenými hodnotami nebyl zjištěn. Je samozřejmé, že další (v pořadí třetí) měření naměřilo oproti druhému měření větší odchylku, způsobenou odbouráváním alkoholu, nejednalo se tedy o tzv. opakovanou zkoušku, na kterou se vztahuje zákaz více než 10 % rozdílu.

Tvrzení žalobkyně, že ačkoliv výslovně žádala o provedení krevní zkoušky v průběhu celého policejního šetření, a to především těsně po dopravní nehodě, což může dosvědčit pan D.S., policisté tuto žádost žalobkyně ignorovali a krevní zkoušku žalobkyni neumožnili, neshledal soud věrohodným.

Z úředního záznamu o podání vysvětlení ze dne 18.12.2009 (čj. KRPS-580/PŘ-2004-

40-6), sepsaného mezi 13.45 a 16.10 hodinou nevyplývá, že by žalobkyně požadovala krevní zkoušku, a to ani ve 14.30 hod., kdy záznamu prvně podepsala, ani po jeho doplnění v 16.00. I z ručně psaného textu tohoto záznamu, a to z části doplnění po 16:10 hod soud zjistil, že z přeškrtnutého textu „To je vše, co jsem chtěla“ vyplývá, že žalobkyně chtěla doplňování protokolu ukončit ale si to rozmyslela a byly zaprotokolovány její další doplnění, kdy se vyjadřuje k třetímu a čtvrtému měření. Z ručně psaného textu záznamu vyplývá, že policisté zapisovali vše, co se žalobkyně rozhodla protokolovat. Přitom z prohlášení pana D.S. (ze dne 8.9.2010) nevyplývá, že byl přítomen na místě v době prvního a opakovaného měření, kdy pouze mohla mít žádost žalobkyně o provedení lékařského vyšetření nějaký význam, z textu vyjádření „Kolegyně mi sdělila, že při dechové zkoušce nadýchala“ spíše vyplývá, že pan S. při opakované dechové zkoušce nebyl jinak, by mu to žalobkyně nemusela sdělovat. Jestliže žalobkyně vyjádřila svou žádost o provedení lékařského vyšetření až po více hodině a to po třetím měření, taková žádost by pro uplynutí času byla irelevantní. Nicméně ani tato skutečnost ze záznamu nevyplývá. Ani ve fázi, kdy úřední záznam byl dvakrát doplňován z textu nevyplývá, že by žalobkyně požádala o krevní zkoušku. Jestliže žalobkyně požádala o provedení krevní zkoušky a policisté její žádost nerespektovali, měla tuto skutečnost, vyjádřit do protokolu, anebo alespoň při podepisování protokolu v 16:10 uvést námitky proti protokolaci. Tvzení žalobkyně uvedené v protokolu o ústním jednání sepsaném až 25.8.2010, že požadovala lékařské vyšetření, a tvzení vyjádřené v žalobě, že žalobkyně byla v šoku z dopravní nehody a není právně erudovaná a proto podepsala protokol, s jehož textem nesouhlasila, nepovažuje soud z uvedených důvodů za nevěrohodné.

Soud dospěl k závěru, že přítomnost alkoholu v krvi žalobkyně v době dopravní nehody byla spolehlivě prokázána opakovanou orientační dechovou zkouškou s výsledkem obou měření 0,40 promile alkoholu v krvi, kdy obě měření po odečtení hodnoty 0,24 (odchylky) prokázala minimálně 0,16 promile alkoholu v krvi žalobkyně. Po posouzení všech okolností případu soud dospěl k závěru, že policejní orgán nebyl povinen provést lékařské vyšetření, neboť orientační dechová zkouška přítomnost alkoholu nepochybně prokázala. Protokoly o provedené dechové zkoušce žalobkyně podepsala, ani tohoto úkonu tedy nelze jakkoliv dovodit, že by provedení dechové zkoušky odmítla popřípadě, že by vyžadovala lékařské vyšetření.

Podle ust. § 67 odst. 4 „Odběr krve musí být proveden, požádá-li o to osoba podezřelá z přestupku.“ Ze záznamu ze dne 18.12.2009 nevyplývá, že by žalobkyně žádala o odběr krve ani, že takový požadavek žalobkyně nebyl zaprotokolován. Důkaz čestným prohlášením pana S. soud nepovažuje za věrohodný, neboť žalobkyně měla možnost svůj požadavek na provedení odběru krve vyjádřit buď před orientační dechovou zkouškou nebo ihned po jejím provedení, nebo v záznamu sepsaném dne 18.12.2009 vyjádřit, že její požadavek nebyl respektován anebo alespoň, že nebyl zaprotokolován. Naopak svým před podpisem potvrdila, že k věci uvedla „vše co jsem chtěla doplnit, protokol jsem četla, souhlasím s ním a nežádám dalších změn ani oprav a v 16:10 ho podepisuji.“

Návrhy vznesené u jednání na provedení důkazů výsledkem svědků (protokolujících policistů a pana D.S.) soud pro nadbytečnost zamítl, neboť skutkový stav, a to přítomnosti alkoholu v krvi žalobkyně byl zjištěn dostatečně bezpečně, o čemž svědčí doklady o provedených dechových zkouškách (výstupy z tiskárny přístroje), které žalobkyně podepsala a údaje na nich uvedené tak potvrdila a z úředního záznamu o podání vysvětlení ze dne 18.12.2009 vyplývá, že proti způsobu provedení dechových zkoušek ničeho nenamítala a provedení lékařského vyšetření na přítomnost alkoholu v krvi nepožadovala. Ze záznamu, jak již bylo řečeno, nevyplývá ani skutečnost, že by žalobkynin údajný požadavek na lékařské vyšetření nebyl zaprotokolován.

V třetím žalobním bodu se žalobkyně domáhala aplikace zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, resp. jeho přílohu, podle které řidič je ještě pod vlivem alkoholu, je-li zjištěný obsah alkoholu v těle řidiče vyšší než 0,3 promile.

Tato námitka, která byla shodně uplatněna i v odvolání, byla v úplnosti a správně vypořádána v rozhodnutí žalovaného, a soudu nezbyvá, že jeho závěry potvrdit. Jestliže tedy žalobkyně odkazuje na přílohu zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, zákon o silničním provozu, i jeho příloha, obsahuje dvě ustanovení o zápise bodů a to v závislosti na tom, je-li zjištěný obsah alkoholu v těle řidiče vyšší než 0,3 promile, - uloží se 6 bodů, pokud je ve výši menší nebo rovné 0,3 promile uloží se 3 body. Nejde tedy o úpravu skutkové podstaty přestupku výší obsahu zjištěného alkoholu (etanolu) v těle řidiče, ale pouze o rozlišení při určení počtu bodů. Účelem Zápisu do evidence bodového hodnocení není ukládání sankcí, je jím pouze sledováno, aby se vyloučilo opakování páčání přestupků a to v závislosti na nebezpečnosti spáchaného přestupku.

Systém bodového hodnocení řidičů byl do zákona o silničním provozu zaveden zákonem č. 411/2005 Sb., kterým se mění zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, s účinností od 1. 7. 2006. Z ustanovení § 123a, věty první zákona o silniční provozu plyne, že *bodovým hodnocením se zajišťuje sledování opakovaného páčání přestupků nebo trestných činů, spáchaných porušením vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích řidičem motorového vozidla nebo že se řidič porušování těchto povinností nedopouští*. Smysl a účel zavedení tohoto institutu do českého právní řádu lze vysledovat z Důvodové zprávy k Vládnímu návrhu zákona, kterým se mění zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů a zákon č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, dostupné z www.psp.cz. Z ní se podává, že „*bodový systém obecně spočívá v tom, že řidičům motorových vozidel jsou za vybrané přestupky a trestné činy proti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích zaznamenávány „trestné” body do určité výše (...). Tyto body nejsou sankcí za přestupek nebo trestem za trestný čin, jsou pouze administrativním opatřením ohodnocujícím nebezpečnost spáchaného přestupku nebo trestného činu a registrujícím jeho spáčení. (...) Účelem systému je zejména postihovat recidivu páčání přestupků proti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. (...) Dostatečný preventivní účinek má pouze hrozba ztráty řidičského oprávnění. Bodový systém pak představuje administrativní postup, kterým se hodnotí závažnost spáchaných přestupků, a který v tento důsledek může vyústit. Na druhou stranu ale dává řidiči kdykoli před tím, než tento krajní důsledek nastane, možnost změnou svého chování pozitivně ovlivnit své postavení a hrozbu ztráty řidičského oprávnění svým aktivním postojem odvrátit.*“.

Zavedení systému bodového hodnocení nelze chápat jako nepřípustné ukládání dvojího trestu, jak to vyplývá také z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 2 As 19/2009 ze dne 10. prosince 2009, ani jako ukládání trestu vůbec, neboť se jedná o specifické preventivní opatření, které má přispět k pozitivní motivaci řidičů k dodržování předpisů o provozu na pozemních komunikacích a k eliminaci těch řidičů, kteří se dlouhodobě a opakovaně porušování těchto předpisů dopouští. Tento institut má přispět k zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, neboť možnost pozbytí řidičského oprávnění působí na řidiče preventivně nápravně, a to zejména hrozbou dosažení

dvanácti bodů. Bodovým hodnocením dochází k průběžnému sledování kázně toho kterého řidiče, přičemž důsledkem jeho opakovaného porušování předpisů o provozu na pozemních komunikacích, za které mu jsou ukládány sankce v přestupkovém řízení či tresty v trestním řízení, může být pozbytí řidičského oprávnění v případě dosažení dvanácti bodů. Požadavek žalobkyně o aplikaci předmětného ustanovení přílohy zákona o pozemních komunikacích odporuje účelu tohoto zákona.

Námítku žalobkyně, že to byla konzumace některých potravin, která způsobila vzestup přirozené hladiny etanolu v krvi, soud neshledal důvodnou. Odchylka 0,24 zohledňuje nejen možnou nepřesnost měření ale i tzv. fyziologickou (skutečná) hladina etanolu v krvi a žalobkyni byla naměřena hladina etanolu při prvních dvou měřeních i po odečtení této maximální možné odchylky ve výši 0,16, což vzhledem k nulové toleranci alkoholu v krvi, správní orgány správně vyhodnotili, jako údaj prokazující jednání naplňující znaky skutkové podstaty ustanovení § 22 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, tím, že řídila vozidlo po požití alkoholického nápoje v době, po kterou byla ještě pod jeho vlivem.

Vzhledem k uvedenému se soud nemohl ztotožnit s námitkami uplatněnými v žalobě a nemohl než konstatovat, že žalovaný vydal rozhodnutí v souladu se zákonem, a protože soud neshledal ani takové vady řízení, které by mohly mít z procesního hlediska vliv na nezákonnost napadeného rozhodnutí, žalobu podle ust. § 78 odst. 7 zák.č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 2. dubna 2014

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu